

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.279/2018/4. szám

A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

Salamonné dr. Piltz Judit előadó bíró

. Döme Attila bíró

A felperesek: I. rendű

II. rendű

A felperesek képviselője:

Úcs Péter Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd)

Az alperes:

Az alperes képviselői:

Szűcs Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Szűcs Andrea ügyvéd)

Az alperesi beavatkozó:

beavatkozó

A beavatkozó képviselője:

. Polecsák Mária Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Polecsák Mária ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Ítélettábla Pf.I.20.582/2017/9.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Nyíregyházi Törvényszék 5.P.21.024/2015/64.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét részben hatályon kívül helyezi, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 1.080.600 (egymillió-nyolcvanezer-hatszáz) forint elsőfokú perköltséget.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 172.100 (százhetvenkétezer-száz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 758.100 (hétszázötvennyolcezer-száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperesek házastársak, gyermekük, kiskorú B.N.a III. rendű felperes volt, aki a per során elhunyt.
- [2] A gyermek 2010. április 6-án született az alperes intézményben. Születését követően - egyebek mellett - súlyos szülési asphyxia miatt kezelték. A gyermek 2015. május 2-án elhalálozott.
- [3] A bíróság jogerős közbenső ítéletével az alperes kártérítési felelősségét állapította meg a felperesek mindazon káráért, amely abból ered, hogy B.N.2010. április 6-án az alperes kórházban oxigénhiányos állapotban született meg.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A felperesek keresetükben saját jogon személyenként 8.000.000 forint, jogutódként személyenként 5.000.000 forint és késedelmi kamatai nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest, továbbá különböző jogcímenek kérték vagyoni káraik megtérítését.
- [5] Az alperes ellenkérelmében a kereset részbeni elutasítását kérte, a nem vagyoni kárigényt az I. rendű felperes vonatkozásában saját jogon 5.000.000 forintban, a II. rendű felperes vonatkozásában saját jogon 3.000.000 forintban, míg jogutódként személyenként 3.000.000 forintban találta elfogadhatónak.
- [6] Az alperesi beavatkozó az alperes ellenkérelmében foglaltakkal egyezően kérte a kereset részbeni elutasítását.

Az első- és másodfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetnek részben helyt adva kötelezte az alperest nem vagyoni kártérítésként az I. rendű felperes részére 8.000.000 forint, a II. rendű felperes részére 6.000.000 forint és késedelmi kamatai, valamint különböző jogcímenek vagyoni kártérítés, továbbá a felperesek mint egyetemleges jogosultak részére 486.711 forint perköltség megfizetésére.
- [8] Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor a lefolytatott bizonyítás eredményét úgy értelmezte és értékelte, hogy a felpereseket érzelmileg megviselte a gyermek gondozása, majd elvesztése, amely sérelem az I. rendű felperesnél mélyebb és tartósabb. Figyelembe vette, hogy a

felperesek egészséges családban éléshez fűződő joga károsodott azzal, hogy azokban a pozitív élményekben nem részesülhettek, amelyek egy egészséges, érzelmekkel rendelkező, azokat viszonzni is képes első gyermek születésével és nevelésével együtt járnak. Mindkét felperes vonatkozásában figyelemmel volt arra, hogy a beteg gyermek ápolása, ellátása miatt megváltoztak a társaskapcsolataik és a párkapcsolatuk is. Az I. és II. rendű felperest ért hátrányokat mindkettőjük vonatkozásában részletesen rögzítette, és úgy ítélte meg, hogy azok kompenzálására az I. rendű felperes esetében 5.000.000 forint, a II. rendű felperes esetében 3.000.000 forint alkalmas, míg jogutódként személyenként 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg. Határozata indokolásában rögzítette az általa irányadónak tartott bírói gyakorlatot.

- [9] Az elsőfokú bíróság a perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett 21.696.500 forint pertárgyérték alapulvételével azzal, hogy a felperesek pernyertességének arányát 44%-ban határozta meg.
- [10] A felperesek és az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatta, a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában az I. rendű felperesnek járó marasztalás tőkeösszegét 9.500.000 forintra, a II. rendű felperesnek járó marasztalás tőkeösszegét 8.000.000 forintra és késedelmi kamataira felemelte, míg a vagyoni kártérítés vonatkozásában a marasztalás tőkeösszegét leszállította; mellőzte az alperes elsőfokú perköltségben történő marasztalását, és megállapította, hogy mindegyik fél viseli a saját elsőfokú perköltségét; egyebekben - az állam terhén maradó kereseti illeték összegének meghatározása mellett - az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
- [11] A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban rögzítette, hogy az elsőfokú bíróságnak azt úgy kellett volna megállapítania, hogy alkalmas legyen a felpereseket ért többszörös személyi sérelem együttes kiegyensúlyozására. Úgy ítélte meg, hogy ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság által megítélt saját jogú nem vagyoni kártérítések összege nem felelt meg, illetve az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel a hasonló ügyekben követett bírói gyakorlatra sem. Rögzítette, hogy a konkrét ügyben megítélhető nem vagyoni kártérítés hozzávetőleges nagyságrendjének meghatározása során támpontul szolgálhattak volna a bíróságok által hasonló tényállású ügyekben hozott döntések még akkor is, ha a hasonló jogsértések nem feltétlenül váltanak ki hasonló módon és mértékben megnyilvánuló nem vagyoni sérelmet. Az általa irányadónak tekintett döntések ismertetése mellett az I. rendű felperesnek saját jogán járó nem vagyoni kártérítés összegét 6.500.000 forintra, a II. rendű felperesét 5.000.000 forintra felemelte; a jogutódi minőségükre tekintettel megítélt kártérítés felemelésére nem látott lehetőséget.

- [12] Rögzítette, hogy a megváltoztatott döntés következtében módosult a pernyertesség-pervesztesség aránya, amelynek alapjául a felperesek által eredetileg követelt 48.400.000 forintos pertárgyértéket vette alapul. Megállapította, hogy a felperesek 24.846.576 forint vonatkozásában lettek pernyertesek, ami a keresetlevél előterjesztésekor rögzült pertárgyértékhez képest 51,33%-os pernyertességet eredményezett. A Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazására a követelés nagyságrendjére tekintettel nem látott lehetőséget, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdés második mondata alapján - az elsőfokú bíróságtól eltérően - úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [13] A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérték annak részbeni hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát akként, hogy az alperest kérték kötelezni az I. rendű felperes részére saját jogon 8.000.000 forint, jogutódként 5.000.000 forint és késedelmi kamatai, a II. rendű felperes részére saját jogon 6.000.000 forint, jogutódként 5.000.000 forint és késedelmi kamatai nem vagyoni kártérítés, valamint a felperesek részére egyetemlegesen 850.895 forint + áfa elsőfokú perköltség megfizetésére.
- [14] Megsértett jogszabályhelyként jelölték meg a Pp. 206. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 355. § (1)-(4) bekezdéseit, a Pp. 81. § (2) bekezdését, 21. § (1) bekezdését, 3. § (2) bekezdését, 253. § (3) bekezdését és a 221. § (1) bekezdését.
- [15] A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában arra hivatkoztak, hogy a másodfokú bíróság által felhívott három ítéleti döntés vonatkozásában a bíróság részben iratellenes állításokat tett, részben pedig az elvi kijelentésen túl nem értékelte a bírói gyakorlatot demonstrálni hivatott ítéletek tényállásbeli különbözőségét. Álláspontjuk szerint emiatt a jogerős ítélet kirívóan okszerűtlen bizonyítékértékelést tartalmaz, amelynek következtében sérül a teljes kártérítés elve. Felülvizsgálati kérelmükben részletezték a felhívott ítéletekben szereplő jogesetek és jelen ügy sajátosságait. Sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság nem értékelte kellően az eltérő káridőpontok ár- és értékviszonyai közötti különbözőséget, valamint a jogesetekkel érintett károsultak élettartamát.
- [16] Álláspontjuk szerint, amennyiben a másodfokú bíróság által felhívott ügyeket kiindulási alapnak tekintjük, úgy mind a saját jogon, mind a jogutódként megítélt nem vagyoni kártérítési összegeket minimálisan az infláció mértékével kell emelni a teljes kártérítés elve alapján.
- [17] Az elsőfokú perköltséggel kapcsolatban sérelmezték, hogy az alperes erre irányuló fellebbezésének hiányában változtatta meg a másodfokú

bíróság ebben a körben az elsőfokú ítéletet, amely sérti a kérelemhez, illetve a fellebbezéshez kötöttség elvét.

- [18] A pertárgy értékének meghatározásával kapcsolatban előadták, hogy a perköltség meghatározásakor az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztésekor fennálló kereseti követelést kell alapul venni. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság által figyelembe vett legmagasabb pertárgyérték csak az illeték számításának alapjául vehető figyelembe. Érvelésük szerint a eljárási szabályokból nem vezethető le a másodfokú bíróság által alkalmazott pertárgyérték számítás, ezzel kapcsolatban állították a Pp. 221. § (1) bekezdésének sérelmét is.
- [19] Hivatkoztak arra is, hogy a perköltség megállapításánál a Pp. 81. § (2) bekezdését kellett volna alkalmazni. Jogszabálysértőnek tartották a jogerős ítéletet abból a szempontból, hogy a követelés nagyságrendje nem befolyásolhatja ezen jogszabályhely alkalmazhatóságát.
- [20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte.
- [21] Álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés összegét helyes mérlegelés alapján állapította meg a másodfokú bíróság, a pertárgyérték számításával, és a perköltségről szóló rendelkezéssel is egyetértett a jogerős ítéletben foglaltakkal.
- [22] Az alperesi beavatkozó a felülvizsgálati eljárásban ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [23] A felülvizsgálati kérelem részben alapos.
- [24] A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a Pp. 275. § (3), illetve (4) bekezdéseinek együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja lehet valamely anyagi jogi vagy eljárási szabálysértés, utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.
- [25] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően kizárólag a felülvizsgálati kérelem korlátai között, a kérelemben támadott rendelkezések vonatkozásában bírálta felül.
- [26] A felperes felülvizsgálati kérelmében a felperesek részére megállapított nem vagyoni kártérítés és az elsőfokú perköltség vonatkozásában támadta a jogerős ítéletet.
- [27] A Kúria a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban az alábbiak szerint nem találta alaposnak a felülvizsgálati kérelmet.
- [28] A felperesek a Pp. 206. § (1) bekezdésére és a Ptk. 355. §-ára alapítottan, kirívóan okszerűtlen bizonyítékértékelés és a jogerős

ítélet iratellenességére történt hivatkozással támadták a másodfokú bíróság nem vagyoni kártérítésre vonatkozó döntését.

- [29] Megalapozatlan a felpereseknek az az érvelése, hogy a jogerős ítélet azért tekinthető iratellenesnek, mert az abban hivatkozott bírósági döntéssel kapcsolatban téves, iratellenes megállapításokat tartalmaz. Rámutat a Kúria, hogy akkor iratellenes az ítélet, ha a perben rendelkezésre álló iratokkal, bizonyítékokkal, a bizonyítás eredményével ellentétes megállapítást tartalmaz. Nem állapítható meg az iratellenesség amiatt, hogy a határozat helytelenül idéz egy összehasonlítás alapjául szolgáló ítéletből. A másodfokú bíróság ítéletében megjelölt határozatok nem bizonyítékok, ezért értékelésük nem tartozik a Pp. 206. § (1) bekezdése körébe. Helytelen ismertetésük, idézésük legfeljebb téves, elírást tartalmazó ismertetés lehet, de a felperesek által állított eljárási szabálysértést nem valósítja meg.
- [30] A Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal és a felperesek felülvizsgálati kérelmében előadott érveléssel annyiban, hogy a korábbi ügyekben született ítéletek, döntések a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor kiindulási alapként szolgálhatnak a bíróságok számára a hasonló tényállású ügyekben. A Kúria már több, így a Pfv.III.21.112/2010/4. számú döntésében is kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés összegénél figyelemmel kell lenni a bírói gyakorlatra, a más, összehasonlításra alkalmas ügyekben hozott döntésekre is. Ezeket azonban nem lehet automatikusan alapul venni, mert az egyéni körülmények és az egészségkárosodásból származó hátrányok különbsége az, ami alapot adhat az eltérő mértékű nem vagyoni kártérítés megállapítására. Minden eset más és más, nagyon hasonló tényállások mellett is lehetnek olyan különbségek az ügyek között, amelyek eltérő döntés meghozatalát indokolják. Az egyedi ügyekben hozott döntés nem köti a bíróságot, erre tekintettel, ha adott esetben a jogerős ítélet elírást is tartalmaz az abban idézett ítéletek ismertetése vonatkozásában, az az összes körülmény helyes egybevetésével kialakított mérlegelő tevékenységet nem teszi jogszabálysértővé.
- [31] A Kúria több döntésében rámutatott már arra, hogy az ítélet megalapozatlansága, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése akkor állapítható meg, ha a bíróság a tényállást kellően nem tárta fel, illetve a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapításokat, logikai ellentmondásokat tartalmaz (EBH 2006.1526., Kúria Pfv.III.21.112/2010/4.). A nem vagyoni kártérítés mértékének megállapítása miatt a jogerős ítélet akkor jogszabálysértő, ha a személyiség sérelmének meghatározása körében a bíróság elmulasztotta a tényállás feltárását, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül, logikátlanul értékelte (Kúria Pfv.III.22.127/2009/4.).
- [32] Jelen esetben - a korábban kifejtettek szerint - a másodfokú bíróság által hivatkozott ítéletek tehát nem minősülnek bizonyítékoknak, azok értékelése nem valósíthatja meg a Pp. 206. §

(1) bekezdésének sérelmét. Adott esetben annak van jelentősége, hogy a jogerős ítélet a perbeli eset összes körülményét az iratoknak, a rendelkezésre álló bizonyítékoknak megfelelően rögzítse, és a bíróság okszerűen mérlegelje azokat azösszepszerűség megállapításakor. Jelen esetben nem állapítható meg a bizonyítékok okszerűtlen értékelése, mert a felperesek hivatkozásával ellentétben a másodfokú bíróság a mérlegelés körébe vonta a szülőket ért nem vagyoni sérelmeken túl a kárkori ár- és értékviszonyokat, továbbá a per során elhunyt gyermek életkorát, valamint figyelembe vette a bírói gyakorlat összehasonlításra alkalmas, más ügyekben hozott döntéseit is. Rámutat a Kúria, hogy a felperesek érvelésével ellentétben a más, hasonló tényállású ügyekben megállapítottösszepszerűségek nem növelhetők automatikusan sem a károsodás időpontjára, sem a károsult élettartamára figyelemmel, ezen időintervallumokkal arányosan, hiszen az ügyben eljáró bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét az ügy összes körülményének, a perbeli káresemény valamennyi egyedi sajátosságának figyelembevételével, saját belátása szerint határozza meg. A felperesek álláspontjától eltérően nem lehet a nem vagyoni kártérítésekkel szemben olyan követelményt sem támasztani, hogy az a korábbi döntésekhez képest évenként hozzávetőlegesen az infláció mértékét követve növekedjen.

- [33] Mindezek alapján a Kúria egyetértett a jogerős döntésben foglaltakkal a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása körében.
- [34] A Kúria megalapozottnak találta a felperesek felülvizsgálati kérelmét az elsőfokú perköltség tekintetében.
- [35] Abban a vonatkozásban nem osztotta a Kúria a felperesek álláspontját, hogy a másodfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes fellebbezési kérelmén, és ezzel megsértette mind a kérelemhez, mind a fellebbezéshez kötöttség elvét. Kiemeli egyrészt a Kúria, hogy az alperes fellebbezésében a per főtárgyát érintő kérelmén túl kérte a perköltségről való döntést is. Másrészt a perköltség felől az ügyben eljáró bíróság a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján hivatalból határoz. Ez a rendelkezés a Pp. 239. §-ának utaló szabálya folytán irányadó a másodfokú eljárásban is. Ennek megfelelően tehát, amennyiben a másodfokú bíróság a fél fellebbezése folytán, annak részben vagy egészben helyt adva megváltoztatja az elsőfokú bíróság döntését azösszepszerűség körében, és ezáltal megváltozik a pernyertesség-pervesztesség aránya, az ehhez igazodó perköltség mértékéről és annak viseléséről hivatalból dönt. Ennek hiányában a perköltség nem igazodna a pernyertességhez, annak érintetlenül hagyása egyes esetekben a per főtárgya tekintetében való döntéssel ellentétes perköltségviselést eredményezne.
- [36] Helyesen hivatkoztak azonban a felperesek arra, hogy a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásakor és a perköltség összegének megállapításakor nem a legmagasabb összegű

kereseti kérelmet kell figyelembe venni, hanem azt a - jelen esetben leszállított - keresetet, amelyről a bíróság érdemben döntött.

- [37] A Pp. 24. § (1) bekezdése értelmében a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó. A keresettel érintett követelés a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásakor az az összeg, amelyről a kereseti kérelem alapján az ügyben eljáró bíróság érdemben dönt.
- [38] Helyesen hivatkoztak a felperesek arra, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) a polgári peres eljárásban felmerülő bírósági illeték számításának vonatkozásában tartalmaz speciális rendelkezéseket, a Pp. ilyen tartalmú szabályának hiányában ez nem alkalmazható a perköltség megállapításánál.
- [39] Mindezek alapján a másodfokú bíróság helytelenül határozta meg a pertárgyértéket a felperesek által eredetileg követelt 48.400.000 forintban, ugyanis a legutolsó keresetmódosítás szerint (55. sorszámú jegyzőkönyv) az érdemi döntés alapjául szolgáló kereseti kérelemnek megfelelően a pertárgy értéke 33.596.445 forint. A másodfokú bíróság jogerős döntése folytán a felperesek 24.846.576 forint vonatkozásában lettek pernyertesek, amelyre figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség aránya kerekítve 74%-26% a felperesek javára.
- [40] Alappal kifogásolták a felperesek azt is, hogy a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazásánál nem lehet irányadó a követelés nagyságrendje. Helyes értelmezés szerint annak alkalmazásánál azt kell alapul venni, hogy a követelt összeg nem nyilvánvalóan eltúlzott a megítélt és mérlegeléssel megállapított kártérítéshez képest. Jelen esetben - a fentiekben megállapított pernyertesség-pervesztesség arányára is figyelemmel - a felperesek által leszállított keresetükben követelt összeg a jogerős ítéletben megítélthez képest nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak, ezért indokolt a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazása. Ennek alapján a Kúria, a másodfokú bíróságtól eltérően - figyelemmel a Pp. 79. § (1) bekezdés második mondatára - a felülvizsgálati kérelemben megjelölt összegű elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy annak összegét elfogadta a felperesek által a ténylegesen megítéltösszagszerűségtől eltérően megjelölt, az elsőfokú ítéletben meghatározott 21.696.500 forint alapulvételével.
- [41] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezései közül az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és kötelezte az alperest a felperesek elsőfokú perköltségének megfizetésére; egyebekben - a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó részében - a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [42] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban nagyobb részben pervesztes felpereseket a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztességük arányában az alperes részére a jogi képviselőjével összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, amelynek összegét a felülvizsgálati pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg.
- [43] Az alperesi beavatkozónak a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról döntené nem kellett.
- [44] A felperesek költségmentessége folytán le nem rótt, az Itv. 50. § (1) bekezdése szerint számított felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesek költségmentessége és az alperes személyes illetékmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.
- [45] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján a felperesek kérelmére tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2019. április 3.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

bíróági ügyintéző
HM